

13 — LOS CAPRICHOS

Usud je hteo, a kušač nevidljivi zasolio da se lavlja griva oljuštena sroza niz brazde do same skorene duše grada. Tu, u prirodnom crnilu našeg kraja, poput drevnih bubnjeva, tutnjala je žila kucavica bratstva. Naš ponos u sve ono neiskazano što smo oduvek bili. Ma koliko nas koštalo. I bolelo. U ona davna, neostvarena vremena, dok je ptica pobede tek u ljusci čučala. Danas, dok ona leti raširenih krila, menjajući i nebesa na bolje, kao da je samom Bogu milo što će uskoro drugi da pate.

Stari je sasvim olešen od viskija dok ga radim pravo u stomak. Prednji direkt, pa zadnji. Pukao je skroz. On se više i ne brani. Pomeram mu utrobu. Gotov je. Ujutro će biti previše mamuran da se seti ičega zbog brlje što ga je celo več truje Pit Martel, a do noći mrtav od unutrašnjeg krvarenja. I mi imamo svoje načine da im skratimo glavu, baš kao oni imaju svoje. Poseban metod za sve koji zalutaju pravo u našu lavlju jazbinu. Legalan. Čist. Crn.

Realno, kriv je sam. Morao je lukavije da sakrije podlost što cakli se u očima i odaje sve bivše pandurske ljige. I da čvršće veže zlo pri zube. Pogrešan kraj. Pogrešan bar. Nije imao dovoljno dobar razlog da dođe. Trebalo je da se raspita više. Previše grešaka.

Ipak, najviše, nije mu trebalo sve ono da mi saspe u lice. To će mu biti životna greška. Čim je spomenuo krst znao sam u stvari šta je on. Moj matori je rastao u Luizijani i ispričao mi je sve o njima. Taj ološ bi trebalo istrebiti kao vaši. Duguju nam mnogo. Čitav ovaj prokleti svet nam previše toga duguje. Još uvek. Barem neki posao. Naše vreme tek stiže.

Buđenje. Pesnice su samlele beton, a vrhovi nekad belih šaka postali nemački vursti. Ne pripadaju mi. Razmatram besmislenost odlaska u redakciju.

Što mi se Superflaj ne javlja?

Te noći u snu bio sam duh što jaše po imenu Samuel Kord, veliki čarobnjak klana i najponosnija plamteća buktinja onozemaljske osvete bivše konfederalne vojske. U krugu vatre po kom smo na konjima igrali ja i moji drugovi u krik u plačnog pokajanja ugasio se

život jednog pepeljivog severnjačkog izdajničkog kera, a telo starca zauvek je vraćeno svojoj pravoj sustini, obličju smradnog afričkog ugarka. Narednog jutra, budan, osećao sam samo jedan miris, naj-snažniji od svih, koji se probijao ispod pepela i prženog mesa: prirodni nepodnošljivi vonj stvorenja koje ubi mog dedu, čoveka koji mu je obezbedio sve što je ikada imao i ophodio se sa bednikom kao sebi ravnim.

O Bože, kakav trip.

Osvežavam se na brzinu i pičim u redakciju. Na vratima me dočekuju Džeki Čen i njegov iritantni cer. „Opet kasniš, crni Milutine”.

Polu radnog vremena kasnije tekst je predat pa, po stoti put, okrećem Superflaja. Bez reakcije.

Ali ne i od Džeki Čena. „Šta je ovo? Neka pošalica na moj račun?”. Praznim pogledom neprepoznavanja buljim u tekst oskrnavljen crvenom bojom okolo nimalo slučajno odabranih reči: „CRNČUGO“, pa malo zatim „SMRT ZA SVE ČAMUGE“, i još, usred dela u kome sam opisao gužve u gradskom saobraćaju „GOREĆEŠ NA NAŠEM KRSTU”.

Počinje da mi se muti. Govorim da se ne osećam dobro i izlećem napolje.

Kući se smirujem gledajući neki stari SF sa Harisonom Fordom.

„Prekidamo program zbog vanrednih vesti: opasna eksperimentalna droga Goya-43, u novom talasu nasilja, odnela je još os...”

Gasim televizor da odgovorim na telefon. Superflaj. Posle čitava dva dana propuštenih poziva. Zvuči zabrinuto. Melodične reči romore pored mene i odbijaju se okolo kao meci, da bi sledećeg trenutka nestale sasvim izvan domašaja. Oči mi se sklapaju same od sebe.

Postadoh Ruben Mobutu, crni garagan koji je u prvim danima građanskog rata svojim velikim koščatim prstima preklao gazdu. Nakon što se probudih požurih da sa sebe sperem Rubenov greh. U glavi mi je i dalje kloparalo potmulo krljkljanje žrtve praćeno koncertom svih cvrčaka sa plantaže kafe. Dok se sa mojih udova u umivaonik slivala krv koju nisam imao na sebi kad sam legao sinoć osetih nenadanu i veličanstvenu spoznaju: po prvi put posle dužeg vremena znao sam da sam istinski slobodan čovek.

Odlazim u redakciju samo da uručim svoj otkaz.

I te noći bio sam neko drugi. I sledeće noći. I tako narednih desetak godina. Zarobljen u igri monstruma i plena prošao sam sva najstrašnija prokletstva koja su od pamtiveka gušila čovečanstvo u kratkih nekoliko stotina hiljada godina istorije gde su, kao u preverznoj slagalici, dželatati postajali žrtve novim dželatima. Sve do prapočetka i prauzroka. Uputio sam se ka prvobitnom grehu, ali ne onog počinjenog naspram Bogu već drugom čoveku. Uputio sam se, znam to sasvim jasno, cikličnom petljom prema svom kraju koji me čeka u optužujućem pogledu Aveljovom.

Ne znam jedino koliko mi je vremena tačno preostalo.

A ko to može da zna?

